

ЛЕГЕНДА ПРО МАКОРТІВСЬКУ БАЛКУ

За кожною із назв стоять цікаві легенди, перекази, міфи, що народжуються і вмирають інколи за життя одного людського покоління.

Макортову балку чумаки облюбували для перекурів. Міцний тютюн-самосад вони на російський манер називали махоркою, тож і назву балці дали відповідну. З часом «Х» змінилася на букву «К».

Тиха степова Саксагань неподалік від однойменного села проривалася між скелястими берегами. З води визирали темно-сірі спини мокрих скель. Біля правого берега виділялась найвища, ніби приплюснута, кам'яна глиба. Довкола юрмились трохи менші, оброслі зеленим мохом валуни. За народними переказами, саме на цій кам'яній глибі і навколишніх валунах зав'язався нерівний бій між жменькою заслону січовиків із зграєю кримських татар. Чужинці занадилися в багатий зимівник на правому березі Саксагані. Поселенці, як не старалися віднайти своїми силами нападників не могли і послали гінця до запорожців. Ті вислали підмогу.

Ні поселенці, ні січовики гадки не мали, що кримчани цього разу награнуть чорною хмарою. Ханські розбійники рвалися на правий берег за багатою поживою і невільниками. Вони намагалися зусібіч оточити і розчавити оборонців. Але січовики стреляли непорушно, серед них виділявся широкоплечий козарлюга у синьому з червоною підкладинкою каптані. Під круговою охороною побратимів сміливець із кам'яної глиби постинав голови не одному десяткові кримчаків. Нападники шаленіли, але до запорожця у синьому каптані підступитися не могли. На заваді були живий заслін січовиків і вкриті слизьким зеленим мохом валуни. Аж коли в запеклих сутичках довкола кам'яної глиби полягли мало не всі запорожці, татари оточили відважного козака. Стікаючи кров'ю, безстрашний січовик прикінчив мечем ще двох непрошених гостей і ліг на нарочито підготовлений свій меч. Бездиханного січовика вороги четвертували. І в то же час багато хто з кримаків захоплювався відвагою свого кривдника.

- Макорти! – показували на останки запорожця, що означало по-татарськи «герой».

Січовики, поселенці навколишніх зимівників і вдячні нащадки на честь запорожця-героя назвали цим словом кам'яні скелі. На місці тих скель височить нині 50-метрова гребля рукотворного сорокап'ятикілометрового озера, яке дістало назву Макортівського водосховища.

**Гаценко Алевтина Вікторівна,
КЗ «Макортівська сільська бібліотека»**

Девладівської сільської ради Криворізького району